

Τον ίδιο δρόμο μην τον προτιμάς. Αυτός, ανάβαση - στόχους φηλούς - δεν έχει. Σ' αυτόν, βαδίζοντας μ' ανεμελιδά, θα βαρεθείς.

Και την κατηφοριά, να μην την προτιμάς. Σ' αυτήν, πριν απ' το νου το βήμα τρέχει και η τεμπελιά στα χαμηλά σε πάει.

Το δρόμο τον ανηφορικό να προτιμάς. Σ' αυτόν, ν' αγιομαχάς και ν' ανεβαίνεις, στόχους φηλούς να κατακτάς.

Παράινεση ο λόγος και το βλέμμα στητό στο περιβόλι της ζωής.

Ροδοδόχτυλη η χρυσουγή με τις πρώτες ηλιαχτίδες. Η οπτασία της θαμπώνει και στο φόντο της, μια πεταλούδα φτεροκοπά. Δύναμη στα φτερά της, ο λόγος της παράινεσης.

Θεγγοβόλα της πεταλούδας η ματιά, στην φλόγ την κορφή κοιτάζει, όπου το τραχύ τ' ανηφόρι τραβά. Φτεροκοπά κι όνειρα μιας Γενιάς ανασεύει και σκορπά τη χαρά.

Και κοιλάει ο χρόνος κι η πορεία στ' ανηφόρι δε σταματά. Θαρρείς και μαχόμενος πίστη το φτερούγισμα προς τα πάνω.

Εσφηνικά, στο φόντο της ζωής, αναπώντεχα τώρα, μια άλλη εικόνα προβάλλει. Ομίχλη πυκνή την Πλάση σιεπάζει. Στο αρχνοϋφαντο και κατόβρεχτο πέπλο της, βουνά, κάμπους, χαγιάδια, ποτάμια, αυλές, περιβόλια, περιγιάλια, λουλούδια τυλίγει. Βυθισμένη στη θλίψη η Θύση και ο Ήλιος κρυμμένος στα σύννεφα.

Μέσα σε τούτο το φόντο, νάτην και πάλι η πεταλούδα. Με τα φτερά παγωμένα και το βλέμμα υγρό, ανασπολεί και συλλογιέται: Δροσούλα η ομίχλη στην κόψη του Καλοκαιριού. Βαριά καταχνιά στις μπόρες του Φθινοπώρου και του Χειμώνα.

Και σκορπάει η ομίχλη και φεύγει η καταχνιά. Εξανσβαίνει ο Ήλιος. Λειώνουν τα χιόνια του Χειμώνα. Εσνάρχεται Άνοιξη. Έσρώματα και τα θέλγητρά της γοητεύουν, συγκινούν.

Μπαίνει σε πειρασμό της πεταλούδας η μικρή η καρδιά. Όμως, ο νους... Και στο τραχύ τ' ανηφόρι, στο ποιοπάτι το φιδωτό και δύσβατο, που δείχνει πέρα, φηλά, την κορφή του βουνού.

Μικρή πεταλούδα, πολλές θα περάσεις Άνοιξες και Καλοκαίρια. Μη σιλαβώνεσαι ποτέ στο πάθος της Θύσης και μη σε τρομάζει ομίχλη καμιά. Θαρθούν κι άλλες Άνοιξες και Καλοκαίρια. Θαρθούν κι άλλα Φθινοπώρα και Χειμώνες.

Μικρή πεταλούδα, μη σταματάς το φτερούγισμα προς τα πάνω. Ο δρόμος ο ανηφορικός δεν είναι ατέλειωτος. Η κορφή του βουνού είναι το τέρμα.

Και την ώρα την κρίσιμη, η φωνή της Παράδοσης, σάλπισμα ηχηρό, φωτεινό μήνυμα, πάνω από τα εφήμερα, το καθήκον της νιότης φωτίζει. Και η πεταλούδα - της νιότης λαμπρό σύμβολο - νιώθει την ευθύνη της πορείας της. Θυμάται την προέλευση:

Τον ίσιο δρόμο μην τον προτιμάς. Αυτός, ανόβαση - στόχους ψηλούς - δεν έχει. Σ' αυτόν, βαδίζοντας μ' ανεμελεια, θα βαρεθείς.

Και την κατηφοριά, να μην την προτιμάς. Σ' αυτήν, πριν απ' το νου το βήμα τρέχει κι η τεμπελιά στα χαμηλά σε πάει.

Το δρόμο τον ανηφορικό να προτιμάς. Σ' αυτόν, ν' αγκομαχάς και ν' ανεβαίνεις, στόχους ψηλούς να κατακτάς.

Και παίρνει η πεταλούδα δύναμη ξανά και προς τα 'κεί φτεροκοπά. Έχει καθάριο στοχασμό, τίποτε δεν την σταματά.

ΣΤΑΘΗΣ ΕΥΣΤΑΘΙΑΔΗΣ

Αν δεις τον Ήλιο απ' τη Δύση ν' ανατήλει,
του ποταμού το χείμαρρο πίσω να πάει.

Αν δεις την Άνοιξη χωρίς λουλούδια.

Αν τούτα τ' απίστευτα δεις και πεις: Θεέ μου!...

Τότε, *κι* ΕΛΠΙΔΑ μου λάθος δρόμο θα πάρει.